

следъ нея: „Прощавайте, прощавайте!“

Дори и охлювчето подаде глава отъ вратата на своята кжшица и помаха съ рогчета на червенитѣ рѣпички.

— Дали и мене ще сложатъ при тия дребосъци? — помисли си старата рѣпа?

Въ това време коравитѣ прѣсти я хванаха за листата.

— По-леко, по-леко пипай, груба ржчуно! Не видишъ ли съ кого имашъ работа? — извика старата рѣпа.

Но ржката я дръпна по-силно и я изскубна.

— У, каква стара рѣпа! — извика градинарътъ. — За нищо не става. Кой знае дали ще я яде и свинята.

— Ти си старъ, проклетнико! — изкрещѣ рѣпата и се опита да се изтръгне отъ ржката на градинаря! — По-скоро донеси златно блюдо да ме сложишъ въ него!...

Но градинаря я занесе въ двора задъ кжщата и я хвърли на дебелата свиня.

— Ахъ, въ каква мърсна локва ме изтърваха тия умразни прѣсти! — викаше рѣпата. — Азъ се задушавамъ. По-скоро, по-скоро ме избавете!

Но градинарътъ си носѣше спокойно кошницата, въ която бѣха наслагани червенитѣ рѣпички.

— Гру-гру! Каква едра рѣпа! — изгрухтѣ дебелата свиня и захапа здраво своята гостенка.

— Какъ смѣешъ да се докосвашъ до мене, нечистнице! — изкрещѣ старата рѣпа и охапа свинята за езика. Но свинята не се дори и намръщи, а лапаше лакомо и викаше:

— Каква едра рѣпа! Каква сладка рѣпа!

Г. Галина.

